

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ὙΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Παρασκευὴ 7 Ὀκτωβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 296Α Τιμὴ Φέλλου Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΩ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Πολλὰ τὰ ἀνησυχητικὰ φαινόμενα τῆς ἐποχῆς μας· ἐξ ὧν ὅμως τὸ πλέον ἐπικίνδυνον εἶναι ἡ ἀξανομένη ἀποχαλίνωσις τῆς νεολαίας. Ἡ νεολαία διέρχεται μίαν ἐπικίνδυνον ἠθικὴν κρίσιν, ἥ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἔχη μοιραῖον ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς υγιείας τοῦ τόπου. Ἀλλ' ἄραγε εὐθύνεται ἡ νεολαία διὰ τὴν κατάστασιν αὐτήν; Ἀς προσπαθῇ σωμεν ἐν συντομωτάτῃ σκιαγραφίᾳ νὰ ἴδωμεν τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἀνοπτύσσεται ἡ νεολαία!

Ἡ πρώτη περιοχὴ ἡ Οἰκογένεια! Οἱ γονεῖς, οἱ φυσικοὶ διδάσκαλοι καὶ οἱ ἔχοντες τὴν πρώτην εὐθύνην διὰ τὴν ἀγωγήν τῶν τέκνων τῶν. Καὶ ὅμως σήμερον, συχνότατα μάλιστα, ἡ οἰκογένεια προδίδει τὸ ἱερόν της αὐτὸ καθήκον. Σκηναὶ βιαιότατοι μεταξὺ τῶν συζύγων, κοσμικὸν φρόνημα, ἔλλειψις προσευχῆς καὶ ὁρθοδόξου προσανατολισμοῦ, κακὰ παραδείγματα, συνθέτουν τὸ κλίμα μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται ὁ νέος. Δὲν εἶναι πάντοτε ἡ οἰκογένεια τὸ ὑγιὲς περιβάλλον τῆς καλῆς ἀγωγῆς· δὲν εἶναι πάντοτε οἱ γονεῖ. οἱ παιδαγωγοί, ἴσως διότι πρὶν πανδρευθοῦν... δὲν ὑποπτεύθησαν τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης τῶν αὐτῆς!

Ἀλλ' ἴσως τὸ *σχολεῖον* ἐπανορθῶναι τὰς ἀτελείας τῆς οἰκογενείας! Ὅποια πλάνη! Νεκρὸν διὰ πᾶσαν ἐπίδρασιν δὲν κατορθώνει νὰ συγκινήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ νέου. Φορτωμένον μὲ ἀχρήστους γνώσεις δὲν συνηθίζει τὸν νέον εἰς μίαν ζωὴν πειθαρχημένην. Δὲν ἔχει ἤδη συλλάβει τὸ νόημα τῆς ἀποστολῆς του, ὡς θεσμοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνει νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀηδίαν τοῦ νέου, ὅστις θεωρεῖ τὸ σχολεῖον ὡς τὸ ἀπρηχαιωμένον μουσεῖον, ὡς τόπον ἀδικαιολογητῶν βασάνων. Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ καθηγητὴς δὲν εἶναι ὁ μύστις καὶ ὁ ἐμπνευστὴς ἰδανικῶν, διότι ἴσως καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔχει ἰδανικά!

Ἐπὶ τέλους ἡ *Ἐκκλησία*, ὡς ἐργαστήριον ἀγίων θὰ μορφοποιήσῃ τὴν εὐγενεστάτην ψυχὴν τοῦ

νέου! Ἀλλὰ ποία Ἐκκλησία; ἡ μὴ ὑπάρχουσα; Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι τόσον ξένος πρὸς τὸν νέον, τοῦλάχιστον τῶν ἐπαρχιῶν, ὥστε τὸν βλέπει μόνον ὡς ἓνα διακοσμητικὸν στοιχεῖον τῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ χωρίου του. Ὁ ἱερεὺς, πλησιέστερος ἴσως πρὸς τὸ ποίμνιον, δὲν κερδίζει τὴν ψυχὴν τοῦ νέου ἢ διότι τὴν ἀπώθει μὲ μίαν ἀδικαιολόγητον αὐστηρότητα ἢ διότι τὴν ρουπώνει μὲ τὸ ἀπρόσεκτον παράδειγμά του. Ζητεῖ ὁ νέος ζωὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀποπνίγεται ἀπὸ ἓνα ἄγονον καὶ στείρον τοπικισμόν. Ζητεῖ τὸ πνεῦμα τοῦλάχιστον καὶ συναντᾷ μίαν κοσμικότητα· νοσταλγεῖ διδασκαλίαν καὶ χασμάται ὑπὸ τὸν καταγιγισμόν τῶν εὐσεβῶν φλυαριῶν, τὰς ὁποίας διὰ νὰ ἀντιληφθῇ θὰ χρειασθῇ δημοικὸν λεξικὸν ἢ ἱκανότητα λύτου σταυρολέξου. Πόσοι νέοι καὶ πόσαι νέαι θὰ εἶχον εὖρη τὸν δρόμον τους, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία *ἐμερίμνα* μὲ στοργὴν δι' αὐτούς;

Τί ἀπομένει; Ἡ πολιτεία! ἡ Κοινωνία! Δηλαδή ἡ Κίρκη, ἡ ὁποία μεταβάλλει τοὺς νέους εἰς χοῖρους! Διώκει τὸ ἔγκλημα εἰς τὸ πρόσωπον τῶν νέων, ἀλλὰ ὑποθάλλει τοὺς μεγάλους δολοφόνους τῆς νεότητος. Τὰ ἀνήθικα κινηματογραφικὰ ἔργα, τὰ διεφθαρμένα ἔντυπα τελοῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πολιτείας καὶ ὁ ἐκμαυλισμὸς τῆς νεότητος ἀποτελεῖ κοινωνικὴν σκοπιμότητα.

Μέσα εἰς τοιοῦτον περιβάλλον οἰκογενειακόν, κοινωνικόν, ἐκκλησιαστικόν ἀναπτυσσομένη ἡ Νεολαία, τί καρποὺς νὰ φέρῃ;

Ὁ νέος εἶναι εὐγενής, ἔχει ὠραίαν ψυχὴν, ἔχει βούλησιν, θέτει σκοποὺς, ἔχει ὅμως ἀνάγκην ὁδηγοῦ. Ποῦ νὰ τὸν ἀνεύρῃ;

Ἴδου τὸ μέγα πρόβλημα, ἀλλὰ καὶ ὁ φοβερὸς κίνδυνος τῆς ἐποχῆς μας! Ἴδου καὶ τὸ σοβαρὸν κατηγορῶ τῆς Νεολαίας!

Πρέπει νὰ προσέξωμεν περισσότερον τὴν νεο-

ΑΠΛΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν
ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. ΕΗ'. 8)

Αὐτὴν τὴν εὐαγγελικὴν φράσιν, αὐτὸν τὸν ἀθάνατον λόγον τοῦ Σωτῆρος πρέπει μετὰ προσοχῆς νὰ τὸν μελετήσῃ ὁ χριστιανός!

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν θείαν ἐρωτήσιν τοῦ Σωτῆρος συνιστᾷ δριμύτατον ἔλεγχον τῶν χριστιανῶν!

Ἐρωτᾷ ὁ Κύριος: ἄραγε ὅταν θὰ ἐπανεέλθῃ ὁ Κύριος, κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν, θὰ εὕρῃ πιστὸν χριστιανόν; θὰ εὕρῃ τὴν πίστιν;

Περὶ ποίας πίστεως ὅμως ἐρωτᾷ; Περὶ τῆς θεωρητικῆς ἢ τῆς πρακτικῆς; Δηλαδή περὶ τῆς δογμῆς καὶ ἀκριβοῦς γνώσεως ἢ περὶ τῆς ἐναρέτου καὶ κατὰ Χριστὸν ζωῆς;

Θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ δώσωμεν νόημα εἰς τὴν λέξιν «πίστιν» ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοεῖ αὐτὴν ὁ Κύριος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.

Α

Ὅταν ὁ ἑκατόνταρχος καλῇ τὸν Κύριον ἐξ ἀποστάσεως νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀσθενοῦντα δούλον του, διότι δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ἄξιον τῆς δεσποτικῆς ἐπισκέψεως τότε μὲ θαυμασμόν ὁ Κύριος μας λέγει «οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὕρον» (Ματθ. Η'. 10). Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐννοεῖ τὴν σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον βεβαιότητα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν δύναμιν τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν Του.

Εἰς τὸ Θ'. Κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ματθαίου ἱεροῦ Εὐαγγελίου, υπογραμμίζεται ἡ πίστις τῶν ὁδηγησάντων ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τὸν παραλυτικόν, πρὸς θεραπείαν «Ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν» (Κατὰ Ματθ. Θ. 2').

Ὡσαύτως εἰς τὸ αὐτὸ Κεφάλαιον ὁ Κύριος ἐπιβραβεύει καὶ ἐπευλογεῖ τὴν πίστιν τῆς θεραπευθείσης αἰμορροούσης· «θάρασε, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» (Ματθ. Θ. 22).

Ἐπιστρέφων ὁ Κύριος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἄρχοντος, οὐκ ἔστιν τὴν θυγατέρα ἀνέστησεν συναντᾷ τοὺς τυφλοὺς, οἵτινες ἐπιζητοῦν παρ' αὐτοῦ τὸ φῶς.

Νὰ τὴν ἀγαπήσωμεν εἰλικρινέστερον. Νὰ τὴν φέρωμεν πλησίον τῶν ἀθανάτων πηγῶν τοῦ Ἑθνικοῦ μας πολιτισμοῦ, τῶν παραδόσεων καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Πρὸ παντὸς πρέπει ὅσοι πλησιάζουν τοὺς νέους, ὑπὸ οἵανδήποτε ἰδιότητα, γονεῖς, καθηγηταί, ἱερεῖς, νὰ γίνουν οἱ ἴδιοι ἰδανικοὶ νέοι, χρυσὰ πρότυπα, λάμποντες ἀστέρες προσανατολισμοῦ.

Ἡ νεολαία εἶναι ὁ φυσικὸς εὐπαθὴς δέκτης τῶν κατευθύνσεων καὶ τῶν ἀρχῶν μιᾶς ἐποχῆς. Καὶ ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀπροσανατόλιστος καὶ συγκεχυμένη ἐποχὴ!

Εἰς τί λοιπὸν μᾶς πταίου οἱ νέοι;

Οἱ ἔχοντες τὴν εὐθύνην τῆς ἐποχῆς ἅς δημιουργήσουν περὶ ἐχόμενον, ἀξία· τότε καὶ ἡ νεολαία θὰ γίνῃ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τῆς ἐποχῆς!!

Ὁ Κύριος θεραπεύων αὐτοὺς λέγει «κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν» (Ματθ. Θ. 29).

Ἀπευθυνόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὴν Χαναναίαν, τὴν ἐπιμόνως ἐπιζητοῦσαν τὴν θεραπείαν τῆς θυγατρὸς τῆς, παρὰ τὴν δοκιμασίαν τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, λέγει «Ὡ γύναι μεγάλη σου ἡ πίστις» (Ματθ. ΙΕ, 28).

Ἐπιτιμῶν τοὺς μαθητάς Του, διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκβάλωσιν τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου πατρὸς τονίζει, ὅτι τοῦτο ὀφείλετο εἰς τὴν ἀπιστίαν τῶν καὶ προσθέτει χαρακτηριστικῶς· «ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἔρειτε τῷ ὄρει τοῦτο μεταβῆθι ἐντεῦθεν ἐκεῖθεν» (Ματθ. ΙΗ, 20).

Ἄλλου πάλιν ὁμιλῶν πρὸς τοὺς θαυμάσαντας διὰ τὴν ἐξηρανθεῖσαν συκὴν μαθητὰς ἐπαναλαμβάνει τὴν προηγουμένην σκέψιν μὲ τὴν συμπλήρωσιν «ἐὰν ἔχητε πίστιν καὶ μὴ διακριθῆτε (= μὴ ἀμφιβάλλετε).

Ὅταν οἱ μαθηταὶ ἐδαιλίασαν ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς καταγίδος ἐλέγχει αὐτοὺς «τί δεῖλοι ἐστέ, οὕτως; Πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν».

Κατὰ τὰς παρομονὰς τῆς σταυρικῆς θυσίας ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πέτρον, λέγει «ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου» (Λουκ. ΚΒ, 32).

Ἐκ τῶν ὁλγῶν αὐτῶν παραδειγμάτων διαφαίνεται, ὅτι ὁ Κύριος ὑπὸ τὴν λέξιν «πίστις» ἐννοεῖ κυρίως δύναμιν ψυχικὴν, κατορθοῦσαν τὰ πάντα. Καὶ ἡ δύναμις αὐτὴ στηρίζεται εἰς τὴν ἀμετρον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Σωτῆρος.

Β'

Ἡ πίστις τοῦ ἑκατοντάρχου, τῆς αἰμορροούσης, τῆς Χαναναίας, τῶν τυφλῶν, τῶν φερόντων τὸν παραλυτικὸν ἦτο μία ἀκλόνητος βεβαιότης, μία ἀπλοϊκή, ἀλλὰ σταθερὰ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Σωτῆρα.

Μήπως λοιπὸν, ὅταν λέγῃ ὁ Κύριος «Ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» ἐννοεῖ ὅχι τὸ πιστευόμενον δογματικὸν σχῆμα τῆς χριστιανικῆς δόμολογίας, ἀλλὰ τὴν ἐνεργουμένην ἐν τῇ πράξει δύναμιν τοῦ πιστεύοντος;

Τὸ ἐπίκεντρον τῆς προφητικῆς ἐρωτήσεως τοῦ Κυρίου ἀναφέρεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ καὶ ὅχι εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ! Δύνασαι νὰ ὁμολογῇς ὁρθοδόξως καὶ νὰ πείθῃς τοὺς πάντας περὶ τῆς ὁμολογουμένης ἀληθείας· εἰς ποίαν ὅμως κατὰστασιν εὐρίσκεται τὸ ἄτερον βάθος τῆς καρδίας σου; ἐκπορεύει αὕτη ὡς ἡφαίστειον τὴν δύναμιν τῆς πίστεως ἢ μήπως ἡ πίστις ὡς δύναμις συνετρίβη ἀπὸ τὸ κράτος τῆς εὐσεβοφανοῦς διαφθορᾶς;

Μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του διαστᾷ ὁ Ἀπ. Παῦλος τὴν «μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας» ἀπὸ τῆς «δύναμιν» αὐτῆς καὶ γράφει προφητικῶς πρὸς τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον «ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ· ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλόγυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἀστοργοί, ἀσπονδοί, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχον-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

1.—Νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἀκούς ξένας πονηρίας· διότι μὲ τὸ θέλημα αὐτὸ χαράσσονται εἰς τὴν σκέψιν Σου καὶ οἱ τρόποι τῆς πονηρίας. Ὅταν ἀκούσῃς ἄσχημα λόγια, μὲ τὸν ἑαυτὸν Σου νὰ ὀργίζεσαι καὶ ὄχι μὲ αὐτόν, ποὺ τὰ εἶπε· διότι ἐάνεῖναι πονηρὸν τὸ ἀκούσμα εἶναι πονηρὸς καὶ ὁ ἀγγελιοφόρος τοῦ ἀκούσματος (δηλ. ὁ ἑαυτός μας).

(Τοῦ Ἀββᾶ Μάρκου)

2.—Νὰ ἀποφεύγῃς αὐτούς, ποὺ ἀγαποῦν τὰ κτήματα καὶ μὴ ἀποκτᾶς ὁ ἴδιος· νὰ ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τοὺς σπατάλους καὶ νὰ μὴ σπαταλᾷς ὁ ἴδιος. Νὰ ἀποφεύγῃς τοὺς ἀκολάστους καὶ νὰ μὴ εἶσαι ἀκόλαστος. Διότι ἐὰν ἡ ἀνάμνησις μόνον τῶν ἀνωτέρω κακῶν ταρασσοῖ τὴν σκέψιν, πόσον περισσότερο θὰ τὴν ταρασσοῖ ἡ

τες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι» (Β Τιμ. Γ 1—6).

Ἐὰν συγκρίνωμεν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐρωτήσεως τοῦ Σωτήρος μὲ τὸν προφητικὸν στοχασμὸν τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου, θὰ ἴδωμεν μίαν καταπληκτικὴν ἀναλογίαν νοημάτων. Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀπαντᾷ εἰς τὸν Κύριον. Ἐρωτᾷ ὁ Κύριος: «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;

Ἀπαντᾷ ὁ Παῦλος: «ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἔσονται οἱ ἄνθρωποι κτλ.» Ἐπομένως δὲν θὰ εὕρῃ τὴν πίστιν! Διατί; Διότι οἱ χριστιανοὶ ἔχουν μὲν μόρφωσιν εὐσεβείας, πλὴν δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν αὐτῆς!

«ὦ! Ναί! ἀπουσιάζει τραγικῶς καὶ ἐπικινδύνως ἀπὸ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν βίον τῶν χριστιανῶν ἡ δύναμις τῆς πίστεως! Ἕνας νεοφάρισαῖσμός χαρακτηρίζει τὴν συμπεριφορὰν τῶν χριστιανῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ὁ Διάβολος ὑπὸ τὸ αἰώνιον σχῆμα, τοῦ ὄψεως τῆς γνώσεως, κατῳρθώσας νὰ ἀποκλείσῃ τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεως! Γνώσις, γνώσις, γνώσις! Ἡ γνώσις ὅμως αὐτὴ δὲν μετουσιώνεται εἰς αἴσθημα, εἰς ἐσωτερικὴν ζωὴν, εἰς κατακαίουσαν δύναμιν. Ὑπὸ τὸ ἐγκόλπιον, ὑπὸ τὸ κληρικὸν ἔνδυμα, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ θεολόγου, ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ χριστιανοῦ καλύπτεται μία φρικαλέα ἀθλιότης, ἕνας τάφος νεκρονιαμένος, ἕνα δοχεῖον μὲ στυλπνὴν ἐπιφάνειαν γεμάτον ὅμως ἀπὸ δυσώδη βοῦρκον! «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;»

«ὦ! Δυστυχῶς ὄχι! Οὔτε εἰς σωματεῖα, οὔτε εἰς χριστιανικὰς οικογενίας, οὔτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, οὔτε εἰς θεολογικὰς σχολὰς, οὔτε εἰς μοναστήρια.

Ἡ χριστιανικὴ πίστις τείνει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀποστεωμένον φιλοσοφικὸν σύστημα, ἢ εἰς σύνολον ξηρῶν τύπων ἄνευ παλμοῦ καὶ ζωῆς καὶ οἱ χριστιανοὶ εἰς ἀθλίους φαρισαίους περιποιούμενοι ἐξωτερικὰς οἰκοδομὰς, ἀντὶ οἱ ἴδιοι νὰ εἶναι «Θεοῦ συνεργοί, Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή».

θεωρία αὐτῶν καὶ ἡ συναναστροφή μὲ αὐτούς, ποὺ τὰ κατεργάζονται;

Νὰ πλησιάζῃς τοὺς δικαίους καὶ διὰ μέσου αὐτῶν τὸν Θεὸν θὰ πλησιάζῃς. Νὰ συναστρέφῃς μὲ αὐτούς, ποὺ ἔχουν ταπεινώσιν καὶ θὰ μάθῃς τὸν τρόπον τῆς καλωσύνης των· διότι ἐὰν ἡ σκέψις των καλῶν καὶ ἐναρέτων αὐτῶν ἀνθρώπων ὠφελεῖ, πόσον περισσότερο ἡ διδασκαλία ἀπὸ τὸ στόμα των;

(τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ)

3.—Ἦλθον κάποτε ἐπτὰ ἀδελφοὶ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πρὸς τὸν Ἀββᾶ Μακάριον καὶ δοκιμάζοντες αὐτὸν εἶπον· πές μας, γέροντα, πῶς θὰ σωθῶμεν;

Ὁ δὲ γέρον ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

Κάθε ἕνας ἀπὸ σὰς γνωρίζει πῶς πρέπει νὰ σωθῇ, ἀλλὰ δὲν θέλομεν νὰ σωθοῦμεν,

Ἐκεῖνοι εἶπον πρὸς αὐτόν:

Πάρα πολὺ θέλομεν νὰ σωθοῦμεν, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀφήνουν οἱ πονηροὶ λογισμοί· τί νὰ κάνωμεν λοιπόν;

Ὁ δὲ γέρον ἀπήντησε πρὸς αὐτούς:

Ἐὰν εἴστε μοναχοί, διατί γυρίζετε μαζὺ μὲ τοὺς κοσμικοὺς; ἢ πλησιάζετε ὅπου μένει κοσμικός; Αὐτοί, ποὺ ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον καὶ ἐφόρεσαν τὸ ἅγιον σχῆμα καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν μεταξὺ τῶν κοσμικῶν, κοροϊδεύουν τοὺς ἑαυτοὺς των. Χαμένος πηγαίνει ὁ κόπος τους καὶ εἶναι μακρὰν τοῦ Θεοῦ· διότι ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς, τίποτε ἄλλο δὲν κερδίζουν, παρὰ σαρκικὴν ἀνάπαυσιν· ὅπου δὲ εἶναι σαρκικὴ ἀνάπαυσις, ἐκεῖ δὲν μπορεῖ νὰ κατοικήσῃ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα εἰς τὸν Μοναχόν.

(Ἐκ τοῦ Γερωντικοῦ)

4.—Φίλος ἀπρόσεκτος καὶ ἀσύνητος εἶναι ἀποθήκη ζημίας· πηγὴ δὲ γλυκεῖα εἶναι ἡ συναναστροφή μὲ συνετοὺς ἀνθρώπους· θλίψις καρδίας εἶναι τὸ νὰ κάθῃς πλησίον ἀφρόνων ἀνθρώπων· καλλίτερα εἶναι τὰ κατοικήσεις μὲ θηρία παρὰ μὲ ἐκείνους, ποὺ ἡ διαγωγή τους εἶναι καλὴ. Καλλίτερα νὰ κάνῃς συντροφιά μὲ γῦπες, παρὰ μὲ πλεονέκτες καὶ ἀπλήστους· καλλίτερα νὰ γίνῃς φίλος μὲ τὸν φοινῖ, παρὰ μὲ τὸν καυγατζῆ· καλύτερα νὰ συνομιλῇς μὲ τὸν χοῖρον, παρὰ μὲ τὸν γαστρίμαργον· καλλίτερη εἶναι μιὰ ἀποθήκη μὲ χοίρους παρὰ στόμα ἀχόρταγον καὶ πολύφαγον. Καλλίτερα νὰ κάθῃς μὲ λεπρούς, παρὰ μὲ ὑπερφάνους.

(Τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ)

Ἐπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Ἑκλεκταὶ συνεργασίαι

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἐπὶ Ἀντωνίου Μουστάκα Μοναχοῦ

Β'

Ἐν τῷ προηγουμένῳ εἶδομεν τὸν διαπρεπῆ καὶ αἰμνῆστον Ἱεράρχην Εὐγένιον τὸν Βουλγαρὴν ζωγραφίσαντα τὴν σημερινὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν καὶ καταλήξαντα εἰς τὸ, ὅτι : τοῦ νέου Ἰσραηλίου, δηλαδὴ τοῦ Χριστιανοῦ, ὁδηγὸς καὶ καθηγμένων καὶ προστάτης εἶναι ὁ Ἱερεὺς καὶ μάλιστα ὁ Ἀρχιερεὺς, παρὰ τῶν ὁποίων δύνανται, καὶ πρέπει, νὰ ζητῶσι βοήθειαν ὅταν περικυκλοῦσιν αὐτοὺς οἱ ἐργάται τῆς πλάνης καὶ τῆς δυσσεβείας. Εἰς τὸ τέλος ὅμως εἶπεν ἓν μέγαλον Οἶμοι· τούτου δὲ τοῦ οἴμοι ὑπεσκέθμεν ἵνα δώσωμεν τὴν ἐξηγήσιν ἐν τῷ ἐπομένῳ. Πλὴν προλαβὼν ἡμᾶς ὁ Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἔδωκε τὴν ἐξηγήσιν τοῦ Οἶμοι αὐτοῦ, ποιούμενος τὸν λόγον περὶ τῶν πνευματικῶν Ποιμένων τῶν χριστιανῶν, ἦτοι τῶν Ἱερέων καὶ Ἀρχιερέων καὶ λέγων :

«Τὸ πάλαι (τὸν παλαιὸν καιρὸν) ὑπὲρ τῶν προβάτων ἀπέθνησκον οἱ Ποιμένες, νῦν δέ, αὐτοὶ μᾶλλον ἀναιροῦσι τὰ πρόβατα, αὐτοὶ σώματα σφάττοντες—ἦτον γὰρ ἂν ἦν τὸ κακόν—ἀλλὰ τὰς ψυχὰς σκανδαλίζοντες· τότε μὲν, (τῷ παλαιῷ καιρῷ), νηστειαῖς τὸ σῶμα ἐσωφρόνιζον, νῦν δέ, τρυφαίς τοῦτο παρασκευάζουσι σκιρτῶν. Τότε μὲν, τὰ ἑαυτῶν τοῖς δεομένοις διένειμαν, νῦν δέ, τὰ τῶν πενήτων σφετερίζονται. Τότε μὲν, τὴν ἀρετὴν ἥσκουν· νῦν δέ, τοὺς ἀρετὴν ἀσχοῦντας ἐξοστρακίζουσι. Τότε μὲν, τὴν ἀγνείαν ἐξεθείζον· νῦν δέ, ὅ τι τούτους καλέσας ἀξίως ὀνομάσω! οὐκ ἔξ με ἡρμεῖν ἢ λύπη, πιστεύσατε, καίτοι βουλόμενον... Τὸ πάλαι οἱ φιλάρετοι πρὸς τὴν Ἱερωσύνην προήγοντο· νῦν δέ, οἱ φιλόργυροι. Τότε, οἱ τὸ πρᾶγμα φεύγοντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς ὁρχῆς· νῦν δέ, οἱ τούτῳ ἐπιτρέχοντες μεθ' ἡδονῆς. Τότε, οἱ ἀκτημοσύνη ἐκουσίῳ ἐναβρυνόμενοι· νῦν δέ, οἱ πλεονεξία ἐκουσίως χρηματιζόμενοι. Τότε, οἱ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸ θεῖον δικαστήριον· νῦν δέ, οἱ μὴδὲ εἰς ἔννοιαν τοῦτο λαμβάνοντες. Τότε οἱ τύπτεσθαι πρόθυμοι· νῦν δέ, οἱ τύπτειν ἔτοιμοι. Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; μεταπεπτωκέναι λοιπὸν τὸ ἀξίωμα ἔδοξεν ἀπὸ Ἱερωσύνης, εἰς τυραννίδα· ἀπὸ ταπεινοφροσύνης, εἰς υπερηφάνειαν· ἀπὸ νηστείας, εἰς τρυφήν· ἀπὸ οἰκονομίας, εἰς δεσποτεῖαν· οὐ γὰρ ὡς οἰκονόμοι ἀξιοῦσι διοικεῖν, ἀλλ' ὡς δεσπότης σφετερίζονται...». (Ἐρμην. Ἐπιστολ. Νικοδήμ. Τόμ. Γ' σελ. 112).

Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «πᾶς ἀδικῶν ἔτοιμος εἰς ἀπολογίαν» διὰ τοῦτο οἱ ἀσυναισθήτως ἢ καὶ ἀσυνειδήτως, τῇ Ἱερωσύνῃ καὶ τῇ Ἀρχιερωσύνῃ ἐπιπηδῶντες, προχεύοντες καὶ προθύμως ἐπὶ στόματος φέρουσι τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ρητὸν «Ἔτις Ἐπισκοπῆς δόρεγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ» (Α' Τιμοθ. Κεφ. Γ' 1). Ἀλλὰ οἱ ταῦτα λέγοντες, φαίνεται ὅτι, δὲν παρατήρησαν καὶ τὴν συνέχειαν τῶν Ἀποστολικῶν

λόγων· διότι συνεχίζει ἐκεῖ ὁ θεῖος Ἀπόστολος λέγων : «Δεῖ οὖν, ὅμως, τὸν Ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδασκτικόν, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ· ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἁμαχον, ἀφιλόργον». Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνωτέρου Ἀποστολικοῦ ρητοῦ ἐρμηνεύσαν ποιούμενος ὁ διαληφθεὶς Ὅσιος Ἰσίδωρος, λέγει :

«Οὐκ εἶπε πᾶς τις Ἐπισκοπῆς δρεγόμενος καλῶς ποιεῖ· ἀλλὰ καλοῦ ἔργου διότι τὸ δύσκολον καὶ δυσκατόρθωτον πρᾶγμα, ἔργον καλοῦσιν. Ἐργον τὸ πρᾶγμα, οὐκ ἀνεῖς· φροντίς, οὐ τρυφή· λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐ τυραννικὴ αὐτονομία· οἰκονομικὴ πρᾶστασις, οὐ ἀλογοθέτητος ἐξουσία. Ἐγὼ τὸ ἔργον τῆς Ἐπισκοπῆς ὑπερφυῶς ἐπαινῶ· θεῖον γάρ· τὸν δὲ ἀγαπῶντα οὐκ ἐπαινῶ· σφαλερὸν γάρ· οὐ γὰρ λέγω καλῶς ποιεῖ· χρητὴν τὸν ἔρωτα τοῦτον οὐδὲ τοὺς λιαν εὐδοκίμους ἐν τῇ ψυχῇ φέρειν, ἀλλὰ παντὶ σθένει ἐξουθενεῖν.... Εἴ τις Ἐπισκοπῆς δρέγεται, βλεπέτω τοὺς πόνους καὶ σκοπεῖτω εἰ πρὸς τοὺς ἀρκέσαι δύναται· ὁράτω τοὺς κινδύνους, καὶ μὴ ἐννοεῖτω μόνον τὴν τιμὴν· θεασάσθω τοὺς θανάτους, καὶ μὴ τὴν τρυφήν· συνοράτω τὰς ἐπιβουλάς καὶ μὴ πρὸς τὴν ἀνεῖν βλεπέτω· ἴστω (ἄς γνωρίζῃ) ὅτι χειροτονεῖται ὡς νομίμως ἀθλήσων, οὐχ ὡς ἀκινδύνως τρυφῶν...» (Ἐνθα ἀνωτέρω).

Μὴ βλέπων λοιπὸν καὶ μὴ εὐρίσκων ὁ κλεινὸς Εὐγένιος τοιοῦτους Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς ἔχοντας τὰ ὁποῖα προσόντα ζητοῦσι παρ' αὐτῶν ὅτι, Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ θεῖος Πηλουσιώτης Ἰσίδωρος ἐξεφώνησεν ἐκεῖνο τὸ μέγαλον Οἶμοι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καὶ θὰ ἐπανέλθωμεν.

Ο ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Ἡωάννης Ναθαναήλ (1574)

Ὁ Χερουβικός ὕμνος φάλλεται, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἰκονίζει τὸν οὐρανόν, ὡς προείπομεν, καὶ λέγεται ἐπίγειος οὐρανός, καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅπου εὐρίσκονται μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ πιστοὶ οἱ ὁρθόδοξοι, μετὰ εὐλάβειαν καὶ φόβον εἰκονίζουσι τοὺς ἀγγέλους, μέλλοντας νὰ ἐκβουσι ἀπὸ τὸ ἅγιον βῆμα ἐκεῖνα τὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα εἶναι δοσμένα διὰ νὰ γένουσι εἰς ὀλίγη ὥρα σῶμα τέλει τοῦ Χριστοῦ καὶ τέλει αἷμα. Ὁ χορὸς φάλλει ταῦτα τὰ ἀρ' μόδια λόγια, λέγων μετὰ προσοχῆς μεγάλης καὶ φόβου Θεοῦ.

Οἱ τὰ χερουβεῖμ μυστικῶς εἰκονίζοντες.

Ὁ Χριστιανὸς λέγει, ἡμεῖς ὅπου εὐρίσκομεθα τώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τούτην, ὅπου εἶναι ἐπίγειος οὐρανός καὶ εἰκονίζομε καὶ εἵμαστε

«Ἡ στήλη τοῦ κηρύγματος»

Ἡ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἐπὶ Ἀρχ. Αὐξεντίου Πάστρα

Τὴν σεπτὴν Μετάστασιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἐορτάζει τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τὴν μετάστασιν τοῦ πνευματεμπόρου Ἀποστόλου, ὁ ὁποῖος ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας προσέφερεν εἰς τὸν μυστικὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Θεωρεῖται δὲ ἡ μετάστασις Του αὕτη ἀξιοσημείωτον γεγονός, διότι προσέδωκεν ἰδιαιτέραν αἴγλην εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του καὶ ἀπέδειξε τὴν μεγίστην ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἔνδοξον τοῦτον Ἅγιον, ἀγάπην ἀπεριόριστον μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος τὸν περιέβαλε περισσότερον παντὸς ἄλλου μαθητοῦ.

Δὲν ὑπῆρξεν ἥμως λαμπρὸν καὶ ἀξιάγαστον μόνον τὸ γεγονός τοῦτο τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἀνεδείχθη λαμπρὰ ὅλη ἡ ἐπιγίαιος ζωὴ του, τὴν ὁποίαν ἐξεδαπάνησεν ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, ἡ ὁλόψυχος ἀφοσίωσις καὶ προσκόλλησις εἰς τὸν Χριστόν, ἡ

εἰς τόπο καὶ τάξιν τῶν χερουβείμ.

Καὶ τῇ ζωοποιῷ τριάδι τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες. Καὶ ἔσσοντας (λέγει) νὰ ψάλλομε τὸν ὕμνον τὸν τρισάγιον εἰς τὴν τριάδα τὴν ζωοποιό, ὅπου ποιεῖ καὶ δίδει τὴν ζωὴν τούτη καὶ τὴν μέλλουσα, ἡ ὅπου ποιεῖ τὸν ἄρτο τοῦτο καὶ τὸν οἶνον καθολικῶς σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον σῶμα ὅπου τὸ φάγει δὲν ἀποθνήσκει ποτέ, καθὼς λέγει ὁ Κύριος, «ἐάν τις φάγει ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου ζήσεται», τούτέστιν, ἐάν φάγει τινὰς ἀπὸ τοῦτο τὸν ἄρτο, θέλει ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ ὁ ἄρτος, ὅπου ἐγὼ θέλει δώσει, εἶναι ὁ τύπος ἢ ἀντίλυπο τῆς σαρκὸς μου, ἀμὴ εἶναι ἡ σὰρκα μου καθολικά.

Πᾶσαν νῦν βιοτικὴν ἀποθώμεθα, μέριμναν. Νῦν, τώρα, ἀποθώμεθα, ἅς ἐκβάλωμε ἀπὸ πάντων μας πᾶσαν μέριμναν καὶ φροντίδα βιοτικὴν, δηλονότι τοῦ βίου τοῦ κόσμου τούτου, τῆς ζωῆς τούτης, τοῦ πλούτου, τῆς δόξης καὶ τῶν λοιπῶν σαρκικῶν φροντίδων. Ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξώμεθα, ἵνα ὑποδεξώμεθα, διὰ νὰ ὑποδεχθῶμε τὸν βασιλέα τῶν ὅλων κτισμάτων, τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων. Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως δορυφορούμενον τάξεσι: συντροφιασμένο μὲ κοντάρια ἀπὸ τῆς τάξης καὶ συντροφίης τῶν ἀγγέλων ἀοράτως, ἀθεωρήτως, ἡγουν δὲ θεωροῦνται οἱ ἄγγελοι ἀπὸ μᾶς διότι εἶναι αὐτοὶ καὶ ἡμεῖς ὕλικοι. Ἀλληλούϊα τρίς, ἀλληλούϊα, τούτέστι αἰνεῖτε τὸν Κύριον, τὸν αὐθέντην Θεόν, τὸν δυνατό, τὸν ζῶντα, τὸν ἀθάνατον καὶ αἰώνιον.

πολυετῆς πνευματικῆς ἐργασίας διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, Ἐφεσον καὶ Πάτρμον, ἡ μέχρις αὐτοθυσίας ἐξικνουμένη ἀγάπη· οὗ πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἀπείρων θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθουν τὰς ἐνθέους διδασκαλίας τοῦ συνθέτου ἑνα διθυραμβικὸν ὕμνον καὶ ἐν ἐγκώμιον μοναδικὸν καὶ ἐπάξιον τοῦ ὕψους τῶν ἀρετῶν καὶ κατορθωμάτων τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης. Τὴν θείαν ἀγάπην, «τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου» ἐνεκοιπώθη βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν του, ἀγαπήσας τὸν Χριστὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς, διανοίας καὶ ἰσχύος ὑπὲρ πάντας τοὺς θνητούς, ὥστε ἐν ὁρμῇ ἐξάρσεως πνευματικῆς διακηρύττει: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». Τοσοῦτον ἐνεβάθυνε καὶ κατενόησε τὴν ἀξίαν τῆς ἀγάπης, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος Ἅγιος, ἐξαιρουμένου τοῦ Οὐρανοβάμωνος Παύλου, ὥστε ἡ ἀγάπη ἐξ ἧς «ὁ δὸς ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται» νὰ ἀποτελῇ πάντοτε τὸν κεντρικὸν πυρῆνα τῶν θεοπνευστῶν κηρυγμάτων του. Τὴν ἀγάπην δὲ ταύτην ἐν τελείῳ βαθμῷ ἐξήσκησε καὶ ἐμπράκτως τὴν ἐξεδήλωσε εἰς πολλὰς περιστάσεις, καθότι ἐφρόνει μετὰ πεποιθήσεως τὸ: «μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ καὶ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ». Διὰ τῆς ἀγάπης ταύτης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ὡς διὰ δύο πτερυγῶν ἀνῆλθε πρὸς τοὺς οὐρανούς· ἐτι ἐν τῇ ζωῇ ὧν καὶ ἐγένετο μύστης καὶ θεατὴς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ἐδηλοποίησε δὲ συμβολικῶς καὶ αἰνιγματωδῶς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὑπέρφωτον δόξαν τῆς ἁνῶ Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν «Ἀποκάλυψιν» θέλων νὰ παροτρύνῃ καὶ ἡμᾶς εἰς ἀγαθοεργίας καὶ ἀρετὰς πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ὑπερκοσμίων ἀγαθῶν.

Οὐδεὶς ἕως σήμερον Θεολόγος ἠδυνήθη νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν, αἱ ὁποῖαι κρύπτονται εἰς τὸ ἀχανὲς πέλαγος τῆς «Ἀποκαλύψεως», ἥτις ἀποτελεῖ τὸ μᾶλλον δυσερμηνευτὸν βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Αἱ τρεῖς καθολικαὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου βρῖθουν πνευματικῶν νοημάτων αἰωνίου κύρους καὶ ἐποικοδομητικῶν διδασκαλιῶν ἀγάπης δυναμένων νὰ ὑψώσουν τὴν καρδίαν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ δὲ Εὐαγγέλιον του συμπληροῦν τὰ γραφόμενα εἰς τὰ τρία ἄλλα συνοπτικὰ εὐαγγέλια θεωρεῖται ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν πνευματικόν, διότι σαφηνίζει τὴν περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ διδασκαλίαν καὶ τῆς σχέσεως Αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Πολύπλευρον λοιπὸν πνευματικὸν ἔργον ἐπετέλεσεν ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης

Ἑντυπώσεις ἐπισκέπτου

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΣΕΩΣ

Ἡ νοσταλγὸς ψυχὴ ἀποδημοῦσα τῶν πόλεων καὶ ἀπερχομένη εἰς τόπους χλοερούς, εἰς τόπους ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὁ θόρυβος τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ ἀσχημία τῆς διαφθοράς, ἐπιζητεῖ τὴν γαλήνην μιᾶς μονῆς, τὴν πνευματικὴν συμβουλὴν τοῦ ἡγουμένου ἢ ἐνὸς τῶν μοναχῶν, τὴν κατὰ νύξιν τῆς ἀκολουθίας τοῦ ὁρθοῦ ἢ τοῦ ἐσπερινοῦ, τὸν γλυκύφθογον καὶ ἀρμονικὸν ἦχον τῶν κωδῶνων ἢ τὸ ρυθμικὸν ῥόπτρισμα (=κτύπημα) τοῦ «ταλάντου».

Ἄντ' αὐτῶν ὅμως τῶν οὐρανίων δωρεῶν, συναντᾷ τόπους πνευματικῶς ἐρήμους καὶ ἀνύδρους, κτίρια μὲ νεκρικὴν κατῆφειαν ἀποδεδωμένα διὰ τὴν παλαιάν των αἴγλην, ναοὺς ἐρήμους «ἀλιβανίστους» (διὰ τὴν ἐνθυμηθῶμεν τὸν Ἀλ. Παπαδιαμάντην). Εἰς τοὺς χώρους αὐτοὺς τῆς πενθίμου σκηνοθεσίας ἀκούει τὸν μελαγχολικὸν ἀντίλαλον τοῦ ξεναγοῦ, ἀνιστοροῦντος νωχελῶς καὶ νυσταλέως τὴν ἀρχαιολογικὴν καὶ ιστορικὴν σημασίαν τοῦ τόπου, ἐνῶ ἡ καταπλέγουσα σὲ νοσταλγία ἀνατρέχει ἀσθμαίνουσα πλεόστερον, ἵνα συναντήσῃ τὸν παλμὸν τῆς ἐκκλιπούσης ζωῆς καὶ ἀκροασθῇ τῶν μυστικῶν ψιθύρων τῶν ἐνασκουμένων κάποτε μοναχῶν.

Αὐτὰ τὰ αἰσθημένα ἐδοκίμασαμεν ἀπὸ τὴν ἐπισκεψιν εἰς τὴν πάλαι ποτὲ ἀμάρσασαν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, τοῦ νέου τοῦ ἐν τῷ Στειρίφ τῆς Ἑλλάδος ἀσκήσαντος. Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ εὐρίσκεται εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Νομοῦ Βοιωτίας, πλησίον τοῦ χωρίου Δίστομον. Μονὴ περικαλλεστάτη, ὑπενθυμίζουσα Βυζαντινὸν μεγαλεῖον.

Οἱ ἐν αὐτῇ ἀσκούμενοι πατέρες, ἐλάχιστοι καὶ καθ' ἡμέραν ἐλαττούμενοι, ἀποτελοῦν τὰς δλίγας πνευματικὰς ἀηδόνας, αἱ ὁποῖαι ὅμως εὐρίσκονται διαρκῶς ὑπὸ ἀναχώρησιν, διότι ἡ φωνὴ τῶν ἀπειλεῖται νὰ κατακρημνισθῇ.

Ὁ χῶρος περιήλθε ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν ἀρχαιολογικῶν ὑπηρεσιῶν, αἵτινες ἐνδιαφερόμεναι μόνον διὰ τοὺς ὄγκους τῶν λίθων καὶ τὴν «ἀποκάλυψιν» τῶν παλαιῶν κτισμάτων, καταδιώκουν βαναύσως τὸ πνεῦμα τοῦ μοναχικοῦ βίου, κατακρημνίζοντες οὕτω

διὰ τὸ ὅποιον διέθεσεν ὅλον τὸν ψυχοπνευματικὸν τοῦ δυναμισμόν διὰ τὴν φανή χρησιμὸς καὶ εὐεργετικὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἡ δρᾶσις του, ἡ γόνιμος καὶ ἀποδοτικὴ, τὸν ἀνέδειξε ἀρραγὴ στύλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ σημαντικὸν παράγοντα εἰς τὴν μεταλαμπάδευσιν τοῦ Χριστιανικοῦ φωτὸς ἀνά τὴν ὀφῆλιον.

Ἄς παρακαλέσωμεν θερμῶς τὸν πιαμμέγαν τοῦτον Ἅγιον ὁ ὁποῖος μεγάλης παρησίας τυγχάνει παρὰ τῷ Θεῷ, ἵνα μεσιτεύσῃ πρὸς Αὐτόν, ὅπως διαχύσῃ εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς τὰ γόνιμα ὕδατα τῆς ἀγάπης του διὰ τὴν παραγάγουν καρποὺς σωτηρίους πρὸς ἀποσόβησιν τῶν μεταξὺ τῶν λαῶν ἐρίδων καὶ ἰδίως ἐνὸς νέου παγκοσμίου πολέμου, ὁ ὁποῖος ἀπείρους καταστρεπτικὰς συνεπείας ἐπιφέρει ἐπὶ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων.

ἔνα ἀπὸ τὰ στηρίγματα τῆς Ὁρθοδοξοῦ πίστεως καὶ τῆς φυλῆς μας.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ πνικτὸς γδοῦπος τῆς ἀρχαιο-λογικῆς σκαπάνης ἀκουσθῇ, ὑπεγράφη ἡδὴ ἡ εἰς θάνατον καταδίκη ἐνὸς μοναστικοῦ κέντρου!

Τὰ καυμένα τὰ μοναστηράκια! θύματα καὶ αὐτὰ τοῦ πολιτισμοῦ! Τὰ κατεδίωξαν οἱ βαυαροὶ τοῦ Ὁθωνος, τὰ ἀπεγύμνωσαν (τῆς Ἐκκλησίας Κοιμωμένης) αἱ κυβερνήσεις τῶν τσιφλικούχων, τὰ ἐμόλυνε ὁ τουρισμός, τὰ κατακρημνίζει τώρα ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη!

Δὲν προσέφεραν τερασίας ὑπηρεσίας εἰς τὸ Ἕθνος; Δὲν ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν καταφύγια τραυματισμένων ψυχῶν; Δὲν εἶναι περιοχαὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς; Δὲν συνιστοῦν ὁρητήρια ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς;

Ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι δύναται κάλλιστα νὰ ἐξυπηρετῇται καὶ ἡ σκοπιμότης τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης καὶ νὰ διατηρηθῇ ἡ ζωὴ, τὸ πνεῦμα τοῦ μοναχικοῦ βίου!

Καὶ θὰ καταστῇ δυνατόν αὐτό, ὅταν τὸ ζήτημα ἐξετασθῇ μετὰ περισσοτέρας εὐσεβείας ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων. Θὰ πραγματοποιηθῇ αὐτό, ὅταν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησις ἀφυπνισθῇ καὶ ἀναζητήσῃ τὰ κλαπέντα δικαιώματά της.

Ἡ συνερχομένη Ἱεραρχία θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Μοναχικοῦ βίου, πολὺ φοβούμεθα, μήπως ἡ «ἐνασχόλησις» αὐτῇ ἀποπνιγῇ μέσα εἰς πέλαγος θεωρητικισμοῦ καὶ φλυδῶν εἰσηγήσεων. Τὶ νὰ εἰπουν οἱ ἀμόναχοι (ἀπὸ ἀπόψεως ἀσκητικοῦ φρονήματος) καὶ κοσμοκοβριθεῖς Ἱεράρχαι περὶ μοναχικοῦ βίου;

Ἴσως ὑποδείξωσιν τὴν «προσηροσμένην εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς» ἰδιόμορφον πνευματικὴν ἀελφοφύτητα τῆς οδοῦ Ἰπποκράτους!

Ἴσως περισσότερα δύνανται νὰ κατορθώσουν ἐπιμένοντες εὐσεβεῖς ἰδιῶται καὶ ἐμπνευσμένοι δρθόδοξοι ἐργάται τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς οἱ κ.κ. Φ. Κόντογλου, Κ. Μπαστιάς καὶ ἄλλοι.

Ἡμεῖς ἀπευθύνομεν ἀπεγνωσμένην ἔκκλησιν: Σώσατε τὰ μοναστήρια, διὰ τὴν νὰ μὴ γίνωσιν φρικτὰ νεκροταφεῖα τοῦ παρελθόντος.

ΟΥ ΦΩΝΕΥΣΕΙΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΜΕΡΜΕΚΟΥΣΙΑΝΟΣ Ο ΧΙΟΣ (1635)

Νὰ ἀπέχομε ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ φονικά, ἡγουν νὰ μὴ θανατώσμε κανένα ἄνθρωπο, ἀλλ' οὐδὲ νὰ κακολογήσμε κανένα.

Μὲ τοῦτο ὅλο, ὑποκάτω εἰς αὐτὰ τὰ λόγια, ἐμποδίζει καὶ ἄλλα πολλὰ ὅπου εἶναι θανάσιμες ἀμαρτίαι, τὴν ὁργή, τὴν ἐπιβουλὴν, τὴν κατάκρισιν καὶ ἀπλῶς καθένα, ὅπου εἶναι ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅσα πράγματα, ὅπου παρακινοῦν τὸν ἄνθρωπο εἰς τὰ φονικά, καταπῶς ἐρήμηνευσεν ὁ Χριστὸς ταύτην τὴν ἐντολήν.

Ἀκόμη ταύτη ἡ ἐντολὴ μᾶς προτάσσει ὄχι μόνον νὰ μὴ θανατώσμε ἄλλον ἄνθρωπο, ἀλλ' καὶ τοῦ λόγου μας. Ἐπειδὴ καὶ τόσο ἐμίσησε ὁ Θεὸς τὸν τοιοῦτο φόνον, ὅπου θέλοντας νὰ διδάξῃ τὸν ἄνθρωπον

πο νὰ τὸν ἀπέχη, ὅρισε νὰ ἀπέχωμε ἀπὸ τὸ αἷμα. Καὶ μάλιστα φοβερίζει, ὅτι νὰ ζητήσῃ τὸ αἷμα τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ κρίσεως.

Ἀλλὰ καὶ ὅποιο ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα ἤθελε φονεύσει τινάς, ὁρίζει νὰ τὸν λιθοβολήσουσι. Ἀμὴ ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι εἰκόνα Θεοῦ, ὅποιος ζητεῖ νὰ τὸ βλάψῃ, ἐναντιώνεται αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ μετὰ κάθε δίκαιον. Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὥς εἴπαμε, εἶναι ἓνα πλάσμα, τὸ ὁποῖο ἔκαμε μόνο διὰ λόγου τοῦ αὐτοῦ ὁ Θεός. Διὰ τοῦτο αὐτὸς μόνος ὁ Πλάστης καὶ ὄχι ἄλλος, ἐξαυσιάζει τὴν ζωὴν του.

Ὅθεν μαθαίνουμε, ὅτι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ κριτὰδες, ὅπου φονεύουσι καὶ παιδεύουσι, δὲ λογίζονται πῶς φονεύουσι.

Διότι ἀνίσως καὶ φονεύουσι ἄνθρωπο, ὅπου νὰ εἶναι ἄξιος θανάτου, δὲν εἶναι ἁμαρτία κατὰ τὸ μακάριο Παῦλο, ὅπου λέγει πῶς τὴν τοιαύτη ἐξουσία ἔχουσι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ὀλιγοστεύῃ καὶ νὰ παύῃ ἡ πονηρία τῶν κακοποιῶν καὶ ἐξανατίσῃ νὰ αὐξάνῃ περισσότερο ἡ χάρις, ὁμοίως καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν καλῶν ἀνθρώπων.

Ἀκόμα, μαθαίνομε, ὅτι μὴδὲ μερικοὶ μάρτυρες, ἀγκαλιὰ καὶ ἐθανάτωσαν τοῦ λόγου τοὺς διὰ νὰ φιλᾶξουσιν τὴν εὐσέβεια ἢ τὴν σωφροσύνην τους, πρὸς περὶ νὰ πιστεύσωμε. ὅτι δὲν ἔκαμαν τὸ τοιοῦτο ἔργον ἐξ ἰδίας γνώμης, ἀλλ' ἀπὸ μερικὴ φώτιση ὅπου ἔλαβαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐγκαρδιώσουν τοὺς ἄλλους εἰς τὴν ὁμολογίαν καὶ μαρτυρίαν τῆς πίστεως μετὰ τοιοῦτο παράδειγμα θαναμάστιο. Ἐμποδίζει ἡ τοιαύτη ἐντολὴ καὶ θεολογικὴ ὑβρισιὰ καὶ φθόνος, ὅπου εἶναι σμιγμένη μετὰ ἐπιθυμίαν θανάτου.

Καθὼς ἔλεγε ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: ὅποιοι μισᾷ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ φονεύας εἶναι. Καὶ καλὰ καὶ ὅλοι οἱ φόνοι νὰ εἶναι κακοί, μ' ὅλο τοῦτο ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ἔχει διαφορὰ. Διὰ τὴν ὁ θρηματικὸς φόνος εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐπειδὴ ὑπάρχει ἐναντίον εἰς τὸ καλὸ ἐκεῖνο, ὅπου τοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, καθὼς ἔκαμε ὁ Σαουλ καὶ ὁ Ἰούδας. Ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τὰς τέσσαρες ἁμαρτίας, ὅπου λέγει ἡ Γραφή, καὶ φωνάζουν εἰς τὸν Οὐρανὸν εἶναι μία καὶ ὁ θρηματικὸς φόνος.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Συμφώνως πρὸς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Κλιμάκιον τοῦτου συνιστάμενον ἐκ τοῦ Προέδρου, τοῦ Γεν. Γραμματέως καὶ τοῦ Ταμίου ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 29/12 Ὁκτωβρίου ἐ.ε. τὰς ἀδελφὰς διοικήσεις Θεσσαλονίκης μετ' ἧς γόνιμοι ὑπῆρξαν αἱ ἐπαφαί.

Οὕτω κατόπιν ἰδιαιτέρας προσκλήσεως συνεκεντρώθησαν ἐν Θεσσαλονικῇ ἀντιπροσώποι εἰκοσι ἑξ παραρτημάτων, ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐν λόγῳ περιοχὴν. Διὰ τῆς προσελεύσεως ταύτης συνεκροτήθη μεγάλη σύσκεψις ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κατ' ἣν συνεζητήθησαν ἐν πλάτει ἅπαντα τὰ ζωτικὰ προβλήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ τῆς νέας διοικήσεως κεχαραγμένη πορεία ἀγώνος. Ἀπὸ ἀποφύσεως ἐσωτερικῆς ρυθμίσεως τῶν ἀνωτέρων παραρτημάτων ἐπὶ τὴν ἀπόλυτον συμφωνίαν καὶ ἐπεκράτησε πνεῦμα συμπνοίας καὶ ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Μακεδόνων.

Κύριον θέμα ὑπῆρξε βεβαίως τὸ κατὰ Νοέμβριον συγκληθησόμενον ἐν Ἀθήναις πανελλαδικὸν συνέδριον. Πρὸς

τοῦτο ἀνεπτύχθησαν αἱ ἐκατέρωθεν ἀπόψεις ἐπελθούσης πλήρους συμφωνίας. Μάλιστα δὲ ὑπῆρξε τόσος ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἀδελφῶν τῆς βορείου Ἑλλάδος ὥστε ἐντελῶς αὐθορμητῶς ἡ Κεντρ. Διοικ. Θεσσαλονίκης ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ Δ.Σ. τὸ ποσὸν τῶν 5 000 δραχμ. πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν προσπάθειων τῆς Πανελληνίου. Παρομοίας ὅλικας ἐνισχύσεις ὑπεσχέθησαν διὰ τὸ μέλλον καὶ αἱ διοικήσεις τῶν λοιπῶν παραρτημάτων.

Ἡ τεραστίως σημασίας αὕτη συγκέντρωσις τῶν διοικήσεων τῆς βορ. Ἑλλάδος εὐλογισθεῖσα ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων ἐφημερίων Θεσ/νίκης Ἀρχιμανδρ. κ. Στεφάνου Τσίκουρα καὶ ἱερέως κ. Στυλιανοῦ Μουσαῦ ἐνεποίησε βαθύτατην συγκίνησιν εἰς τὰ λαβόντα τὴν πρωτοβουλίαν μέλη τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Συγχαίρομεν ὅθεν τοὺς ἀδελφούς τῆς δευτέρας πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν ἐνθρονισμὸν τῶν, διὰ τὸ ὑψηλὸν ἀγωνιστικὸν τῶν φρόνημα καὶ διὰ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην καὶ ἡθικὴν συμπαράστασιν, τὰ ὁποῖα ἐξεδήλωσαν πρὸς τὸ Δ.Σ. τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Εἴμεθα δὲ ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι ἀθρόα θὰ εἶναι ἡ προσέλευσις καὶ ἡ ἐν γένει προσπάθεια τῶν ἀδελφῶν Θεσσαλονικέων καὶ κατὰ τὸ σὺν Θεῷ συγκληθησόμενον Πανελλὰδικὸν Συνέδριον.

ΑΝΩΤΑΤΗ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΟΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Δ. Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐν τῇ πορείᾳ τῆς ἀνωτέρω προσπάθειας τοῦ καὶ ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ καὶ εὐχαρίστω ἐξελίξει τὸν ἐν Θεσ/νικῇ ἀλλεπαλλήλων συνεδριάσεων ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν συστάσεως ἀνωτάτης εἰκοσαμελοῦς συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς εἰς ἣν πλὴν τοῦ Δ. Σ. Θεσ/νικῆς ἔλαβον μέρος καὶ ἑκτὸς αὐτοῦ ἀδελφοί, πλείστα ὅσα προσενεγκόντες εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Σκοπὸς τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς εἶναι ὁ συντονισμὸς τῆς ὅλης προσπάθειας ἐν τῇ Βορείῳ Ἑλλάδι καὶ ἡ ἐν ὧσιν τῆς συγκληθησομένης Ἱεραρχίας ἐπαφῇ αὐτῶν μετὰ ἀνωτέρους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικούς ἡγέτας. Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς ἔχουν ὡς ἑξῆς:

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Παυλίδης Μιχ. Πρόεδρος, Βασιλειάδης Παν. Ἀντιπρόεδρος, Καλαμάτας Γεώργ. Γεν. Γραμματέως Παυλίδης Στυλ. Ταμίος. Σύμβουλοι: Κύρτος Ζαχαρ., Γαλιτσάτος Δημ., Κάρτας Ἀγγ., Κοσσαρὰς Παναγ., Κιτοκόπουλος Γεώργ., Ἀγραφιῶτης Σταθρος, Κατάρδος Γεώργ., Μαυρίδης Κ., Πάτσος Θεοφ., Παπαποστόλου Α. καὶ ἄλλοι.

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀδελφούς εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐνίσχυσῃ αὐτοὺς εἰς τὸν εὐγενῆ ἀλλὰ σκληρὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα, χάριξιν δὲ πνεῦμα ἀγάπης, συμπνοίας καὶ δραστηριότητος.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΑΔΕΛΦΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ἐν ὧσιν τοῦ κατὰ Νοέμβριον ἐ.ε. συγκληθησομένου Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου ἐν Ἀθήναις κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις φιλοξενίαν ἀδελφῶν ἀντιπροσώπων ἐκ τῶν Παραρτημάτων. Οὕτω μὴ ὑπαρχόντων οικονομικῶν πόρων διὰ τὴν ἐξασφάλισιν στέγης δι' ἰδίων ἐξόδων τοῦ Δ. Σ. παρεκλήθησαν πολλοὶ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ διαμένοντες ἀδελφοὶ ὅπως φιλοξενήσῃ ἕκαστος, ὅσα ἄτομα δύναται κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἡμερῶν. Καὶ ἡ προθυμία τῶν ἀδελφῶν ὑπῆρξε λίαν συγκινητικὴ. Πολλοὶ προσεφέρθησαν διὰ φιλοξενίαν ἀδελφῶν, θεωρήσαντες τοῦτο ὡς καθήκον λίαν ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς μὴ εἰσέτι λαβόντας γνώσιν ἀδελφούς τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὅπως οἱ δυνάμενοι νὰ φιλοξενήσουν ἐν ἡ δύο ἢ καὶ πλείονα ἄτομα εἰς τὴν οἰκίαν των, διὰ τὸ ὀλιγομερὸν διάστημα τοῦ Συνεδρίου, δηλώσουν τοῦτο ἐγκαίρως εἰς τὴν Γραφεῖα.

Ἐπίσης παρακαλοῦμεν τὰς ἀδελφὰς διοικήσεις τῶν παραρτημάτων ὅπως δηλώσουν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ Δ. Σ. τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκπροσώπων τοὺς ὁποίους πρόκειται νὰ ἀποστείλουν, καθὼς καὶ τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνίαν τῆς ἐν Ἀθήναις ἀφίξεώς των.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τὸ συγκληθησόμενον Συνέδριον

Ὡς καὶ δι' ἐκτάκτου παραρτήματος τῆς «Φωνῆς» ἀνεκοινώθη, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τε τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἡ σύγκλησις ἐν Ἀθήναις Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν ὁλοκληρου τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἀπόφασις ὑπῆρξε κατὰ πάντα ἐπιτυχὴς καὶ ἐμπνευσμένη. Πρέπει ὅλοι νὰ συμβάλουν, ὥστε τὸ συνέδριον νὰ σημειώσῃ θρίαμβον ἀνευ προηγουμένου. Εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ ἐκφρασις τοῦ δυναμικοῦ τῆς κινήσεώς μας, εἶναι τὸ ὅπλον. Ἡ θέλησις τοῦ πλῆθους καταλλήλως ἐκφραζομένη βαρύνει πάντοτε ἐπὶ τῆς ιστορίας καὶ ἐξελίξεως τῶν ἰδεῶν.

Τὰ ὑπομνήματα πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν

Ἐξετυπώθη ἤδη τὸ ὑπόμνημα, ὅπερ συνέταξε ἡ Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν. Ἐν αὐτῷ ἡ πνευματικὴ ἡμῶν ἡγεσία ἐξετάζει: α) τὴν προέλευσιν τοῦ ζητήματος, β) τὴν σημερινὴν πραγματικότητα καὶ γ) τὰς ἐπιβαλλομένας λύσεις. Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἀποτελεῖ ἐπίσημον ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον θὰ πρέπει γὰρ προσέξουν οἱ ἀρμόδιοι ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

—Παρόμοιον ὑπόμνημα συνέταξε καὶ ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Νασλίκης, στελλόμενον ἐκ μέρους τοῦ παραρτήματος Βόλου.

—Καθ' ὅς ἔχομεν πληροφορίας Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας δι' ὑπομνήματος καὶ ἀρθρῶν εἰς περιοδικὸν Ἀθηνῶν συνιστᾷ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐκκρεμύοντος ζητήματός μας χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκλογὴ Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας

Εἰς τὸν χειρεύοντα πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ἀφοριῆς τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Βικεντίου, ἀνῆλθε ὁ Ἐπίσκοπος Ζίτσης Γερμανός. Ἀξίζει νὰ τονισθῇ ὁ τρόπος ἐκλογῆς, συμφωνοῦς πρὸς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας προτείνει τρεῖς εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐκλεκτῶν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους, ἡγουμένους τῶν κυριωτέρων μονῶν, ἀντιπροσώπους τῶν ἐφημερίων καὶ ΛΑΪΚΟΥΣ. Οὕτω ὁ ἀνώτατος Ἡγέτης τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἶναι πρόσωπον ἐμπιστοσύνης ὁλοκληροῦ τοῦ ποιμνίου του καὶ ὄχι τεχνητὸν δημοῦργημα παρασκηνιακῶν συνωμοσιῶν!

Ἐὰν πάλιν...

Οἱ αὐτεπάγγελτοι συνήγοροι τοῦ πρωθυερέως τῶν Ἀνακτόρων, οἱ μεταβαλλόντες τὸ περιοδικὸν τοῦ αἰμνήστου Μιχαὴλ Γαλανοῦ εἰς χολεροβριθῆς δοχεῖον κατὰ παντὸς ἀντιτιθεμένου, ἐπανέρχονται καὶ πάλιν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ὀκτωβρίου. Οὕτω ἀνιχνεύοντες καὶ ὠτακουστούντες εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου...καὶ...ἀνεκάλυψαν, ποῖοι—ἱεράρχαι... ὑπεστήριξαν καὶ ποῖοι κατεψήφισαν τὸν Μεσσία τῶν! Διερωτώμεθα ὅμως: ὅσον καὶ ἐὰν σφίξῃ εἰς τὰ στήθη τὸν ἡ ἀλήθεια, ἔχουν δικαίωμα καὶ ἐξυπηρετοῦν τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον μὲ αὐτὸ τὸ πτωχὸ «κουτομπολιδὸν» εἰς βάρος ἐκείνων, ποὺ ἐπὶ τέλους καλῶς ἡ κακῶς ἐκπροσωποῦν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἡγεσίαν; Ἀφίνωμεν τοὺς βιαίους ὑπαιτιγμούς κατὰ τὸν περισσotέρον Ἱεραρχῶν (ἢν καὶ οὕτω ὁ κ. ἀρχισυντάκτης ἐπανορθώνει τὴν καθ' ἡμῶν κάποτε γενομένην ἄδικον ἐπίθεσιν τος), διὰ τῶν ὁποίων ἀνακινεῖται μόνον βόρβορος ἐπὶ ζῆμια τοῦ Χριστοπουνύμεν πληρώματος.

Βεβαίως δὲν νομίζομεν, ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀφίσουν τὸ φραγέλιον καὶ νὰ πάρουν τὸ λιβανιστήρι. ὅταν ὅμως ἡ ἀλήθεια ἐκφράζεται μὲ τόσον ἀξίαν βιαιότητα δὲν ἐπαγοθῶναι, ἀλλὰ συντρίβει καὶ δὲν συντρίβει πρόσωπα, ἀλλὰ θεομῶς καὶ καταστάσεις.

Φωναί, ἀλλ' ὄχι ὁράσεις

Τελευταίως πληθύνονται αἰἀρθρογραφίαι τῶν θρησκευτικῶν περιοδικῶν, αἱ συνιστῶσαι τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὸ ἅγιον συντηρητικὸν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Οὕτω ἐκτός τοῦ παλαιμάχου περιοδικοῦ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» καὶ τὸ ἐξ Ἀγίου Ὄρους «Ἄγιος Παῦλος ὁ Ἐρημοποταμίτης» (τεῦχος 66|1958) ἀγωνίζεται διὰ τὸν ὁρθόδοξον ἐπανευαγγελισμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχομεν ὑπ' ὄφιν ἐμπνευσμένον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Δύναμις καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς Ἐκκλησίας» τοῦ δοσιολογιωτάτου μοναχοῦ Θεοκλήτου Λιονουσιάνου. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ ἀκουσθῇ ὡς ἔλεγχος, ἀλλὰ καὶ ὡς προφητεία!

Ἐν τούτοις ὅμως ἐφ' ὅσον οἱ οὕτω φρονούντες περιορίζουν τὴν δρᾶσιν τῶν μόνον εἰς εὐσεβεῖς καὶ θαρραλέους φωνηεντισμούς, ἐνῶ τὰ τρωκτικὰ τοῦ ὀλέθρου ἐργάζονται συστηματικῶς, φοβούμεθα, μήπως τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ εἶναι τί το γενναῖον. Μήπως εἶναι καιρὸς οἱ ἀπόστολοι αὐτοὶ τῆς ὁρθοδοξίας νὰ συνταχθοῦν ὑπὸ νέον ὑπερῶν Πεντηκοστῆς;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ, Σεπτέμβριος 1958.—Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἔ.ἔ. καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Μάρκου ἐτελέσθη τριετὲς ἱερὸν Μνημόσυνον τοῦ ἐκλιπόντος κατὰ τὸ 1955 Ποιμενάρχου μας Μητροπολίτου κυροῦ Χρυσοστόμου. Τοῦ ἱεροῦ Μνημοσύνου προσέστη ὁ Αἰδουσιμώτατος Ἱερεὺς πατὴρ Μιχαὴλ. Εἰς τὸν ἴδιον Ἱερὸν Ναὸν ἐορτάσθη ἱεροπρεπῶς ἡ ἐορτὴ τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ διὰ τῆς προσελεύσεως πιστῶν ἐκ πολλῶν χωρίων καὶ Κοινοτήτων τοῦ νομοῦ μας.

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς 15 Σεπτεμβρίου ἤρχισαν τὰ ἱερὰ μαθήματα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εὐθύς μεθ' ἐκάστην θείαν Λειτουργίαν ἀρχῆς γενομένης εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. προστατῶν τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς μαθητιώσεως νομολαίας, τῆς ἐλπίδος ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Αἰδουσιμωτάτου πατρὸς Μιχ. Ν. Σαββοπούλου ἐδίδαξαν καὶ θὰ διδάσκουν αἱ Δίδες Ἑλλή Τσιρονίδου καὶ Ἀργυρῶ Νικήνογλου τὰ γράμματα τοῦ Θεοῦ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μνημόσυνον

Ἡ ἐκ Πειραιῶς εὐλαβεστάτη κ. Μαρία Μαργέντη παρεπιδημοῦσα ἐν Βόλῳ ἐτέλεσε τὸ Σάββατον 21 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἱεουργοῦντος τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Νασλίκη κατανυκτικὸν ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος προσφιλοῦς συζύγου τῆς Εὐδαγγέλου, ἀξιωματικοῦ τοῦ Β. Ν.

Ἐπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας συνδρομὰς ἐφημερίδος ἡ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλὰς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι αὐτάς. Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ μόνον πρὸς τὸν ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, Ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι.